

jednáním a předstíráním, není patrné, že soud první stolice by byl případ posuzoval v některém směru mírněji, kdyby byl shledal, že podvod byl spáchán pouze lstivým jednáním. Ostatně to, co důvody zjišťují, jest zjištění, že obžalovaný použil omylu a nevědomosti příslušných orgánů. Toto použití omylu jest podle §u 197 tr. z. na roveň postaveno lstivému jednání a předstírání. Ježto pak jest lhostejno, zda se jedná o lstivost nebo použití omylu, není tu dána podmínka §u 281 odst. první, §u 282 tr. ř., by totiž stížnost se prováděla ve prospěch obžalovaného.

Čís. 2376.

»Skutečným násilným vztažením ruky« (§ 81 tr. zák.) jest jakékoliv jednání, které směřuje přímo nebo nepřímě proti vrchnostenské osobě, donucujíc ji, by buď zdolala odpor pachatelův vynaložením fysické síly neb od zamýšleného úkonu upustila.

Pokus zločinu veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. jest pojmově možným.

»Zbrání« ve smyslu §u 82 tr. zák. jest jakýkoliv předmět, který — jsa vhodným prostředkem ke způsobení újmy na těle a zvyšuje útočnou schopnost pachatelovu — stupňuje vážnost útoku nebo vyhrůžky a znesnadňuje zdolání odporu pachatelem zahájeného neb opovězeného nad míru, která jest dána, omezí-li se pachatel pouze na své tělesné síly; spadá sem i vědro.

(Rozh. ze dne 15. května 1926, Zm I 96/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. ledna 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí a to Antonín P. a Heřma P-ová podle §§ 81, 82 II tr. zák., Anna P-ová podle §u 81 tr. zák., Anna P-ová a Heřma P-ová mimo to též přestupkem podle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S námitkami zmateční stížnosti, že při skutcích Anny a Heřmy P-ových nešlo o násilné vztažení ruky a že vědro na vodu není zbrání, nelze souhlasiti. Skutečným násilným vztažením ruky jest jakékoliv jednání, které směřuje přímo nebo nepřímě proti vrchnostenské osobě, donucujíc ji, by buď zdolala odpor pachatelův vynaložením vlastních sil fysických neb od zamýšleného úkonu upustila. Anna i Heřma P-ovy chytily a držely strážníky za pláště, by jim je strhly. Jednání dotklo se přímo šatů a nepřímě samých těl strážníků a tito byli jím nuceni, vyprostiti vynaložením vlastních sil své pláště z rukou obžalovaných, by si tak zjednali volnost pohybu nutnou k odvedení (zatčení) Antonína P-a — nebo ponechati Antonína P-a netknutého, ač při jeho neposlušnosti zatčení mu opovězené nemohlo býti provedeno jinak, než tím způsobem, že ho strážníci uchopí a odvedou. Zbrání pak jest po

rozumu Šu 82 tr. zák. jakýkoliv předmět, který — jsa vhodným prostředkem ke způsobení újmy na těle a zvyšuje útočnou schopnost pachatelovu — stupňuje vážnost útoku nebo vyhrůžky a znesnadňuje zdolání odporu pachatelem zahájeného neb opovězeného nad míru, která jest dána, omezí-li se pachatel pouze na své tělesné síly. Netřeba se šířiti o tom, že se ke způsobení škody na těle hodí a že jest proto zbrani i vědro, zejména při úderu na hlavu, jakým podle rozsudečného zjištění Heřma P-ová strážníkům hrozila.

Názor, vyslovený zástupcem zmateční stížnosti při veřejném rodu zrušovacím, že by nanejvýše mohlo jíti o pokus, jenž prý podle zákona tu není možný, nemá opory v zákonu, pokud se týče ve skutkových zjištěních nalézacího soudu. Nehledíc ani k tomu, že podle toho, jak skutková podstata je zákonem vymezena, pokus není pojmově vyloučen ani při zločinu podle Šu 81 tr. zák., ani při témže zločinu kvalifikovaném podle Šu 82 tr. zák. (jenž neobsahuje zvláštní skutkové podstaty), — není tato námitka v souzeném případě na místě již proto, že podle skutkových zjištění napadeného rozsudku jest nad vší pochybnost zřejmo, že čin byl dokonán.

Čís. 2377.

Podnikatel stavby jest povinen (§ 335 tr. zák.) postarati se o to, by dříve, než se začne pracovati, bylo lešení řádně prohlédnuto co do své bezpečnosti a spolehlivosti.

(Rozh. ze dne 15. května 1926, Zm II 101/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 26. ledna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 4, 5 a 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., je však ve všech směrech bezdůvodnou. Rozhodovací důvody soudu první stolice shledávají příčinu nehody Viléma S-a v tom, že nebylo šetřeno předpisů moravského stavebního řádu, podle něhož nutno vždy před použitím lešení provésti jeho prohlídku, zda vyhovuje a jest bezpečné, a nedbalost stěžovatele jako stavitele v tom, že ani sám lešení před jeho postavením, správně použitím neprohlédl, ani se nepostaral o náležitý dozor, t. j. (jak z dalších rozhodovacích důvodů zřejmo), neustanovil způsobilého dozorce, jemuž náleželo, by v zastoupení stěžovatele jako stavitele provedl prohlídku lešení tomuto zvláštními předpisy uloženou. Předdeslati dlužno, že tyto zvláštní předpisy předpokládané nalézacím soudem, nejsou obsaženy v moravském stavebním řádě, nýbrž v nařízení ministra obchodu ve shodě s ministrem vnitra ze dne 7. února 1907, čís. 24 ř. zák., jímž se vydávají předpisy